

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 6ης Απριλίου 2017*

«Κρατικές ενισχύσεις — Θαλάσσιες μεταφορές — Αντισταθμίση για την παροχή δημόσιας υπηρεσίας — Αύξηση κεφαλαίου — Απόφαση με την οποία οι ενισχύσεις κρίνονται ασύμβατες προς την εσωτερική αγορά και διατάσσεται η ανάκτησή τους — Θέση της προσφεύγουσας υπό εκκαθάριση — Ικανότητα προς το είναι διάδικον — Διατήρηση του εννόμου συμφέροντος — Δεν συντρέχει λόγος καταργήσεως της δίκης — Έννοια της ενισχύσεως — Υπηρεσία γενικού οικονομικού συμφέροντος — Κριτήριο του ιδιώτη επενδυτή — Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως — Νομικό σφάλμα — Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Δικαιώματα άμυνας — Απόφαση 2011/21/ΕΕ — Κατευθυντήριες γραμμές όσον αφορά τις κρατικές ενισχύσεις για τη διάσωση και την αναδιάρθρωση προβληματικών επιχειρήσεων — Πλαίσιο της Ένωσης που ισχύει για τις κρατικές ενισχύσεις υπό μορφή αντισταθμίσεως για την παροχή δημόσιας υπηρεσίας — Απόφαση Altmark»

Στην υπόθεση T-220/14,

Saremar – Sardegna Regionale Marittima SpA, με έδρα το Κάλιαρι (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους G. M. Roberti, G. Bellitti και I. Perego, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους G. Conte, D. Grespan και A. Μπουχάγιαρ,

καθής,

υποστηριζόμενης από την

Compagnia Italiana di Navigazione SpA, με έδρα τη Νάπολη (Ιταλία), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους F. Sciaudone, R. Sciaudone, D. Fioretti και A. Neri, στη συνέχεια από τους M. Merola, B. Carnevale και M. Toniolo, δικηγόρους,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως C(2013) 9101 τελικό της Επιτροπής, της 22ας Ιανουαρίου 2014, σχετικά με μέτρα ενισχύσεως SA.32014 (2011/C), SA.32015 (2011/C) και SA.32016 (2011/C), τα οποία εφάρμοσε η Αυτόνομη Περιφέρεια της Σαρδηνίας υπέρ της Saremar, στον βαθμό που η απόφαση αυτή χαρακτήρισε ως κρατικές ενισχύσεις ένα μέτρο αντισταθμίσεως για την παροχή δημόσιας υπηρεσίας και την αύξηση κεφαλαίου, κήρυξε τα μέτρα αυτά ασυμβίβαστα με την εσωτερική αγορά και διέταξε την ανάκτησή τους,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους Δ. Γρατσία (εισηγητή), πρόεδρο, Μ. Kancheva και Ν. Ρόλτορακ, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, κύριος διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησεως της 20ής Ιουλίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση¹

[παραλειπόμενα]

Σκεπτικό

1. Επί της ικανότητας της Saremar να είναι διάδικος

- 43 Εισαγωγικώς, από τις εξηγήσεις που παρέσχον και τα έγγραφα που προσκόμισαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου οι διάδικοι στις 11 και στις 29 Ιουλίου 2016 προκύπτει ότι η Saremar, αδυνατούσα να επιστρέψει το ήδη καταβληθέν μέρος των επίμαχων ενισχύσεων, ζήτησε να γίνει δεκτή σε διαδικασία προληπτικού συμβιβασμού ενόψει της εκκαθαρίσεώς της, αίτηση η οποία έγινε δεκτή από το Tribunale di Cagliari (Πρωτοδικείο του Κάλιαρι, Ιταλία) στις 22 Ιουλίου 2015. Η Saremar έπαυσε οποιαδήποτε δραστηριότητα από τις 31 Μαρτίου 2016 και βρίσκεται σε προχωρημένο στάδιο εκκαθαρίσεως, στον βαθμό που όλοι οι προνομιούχοι πιστωτές έχουν ικανοποιηθεί και που, κατά την ίδια την εταιρία, προβλέπεται, στους επόμενους μήνες, μια πρώτη ουσιαστική διανομή μεταξύ των εγχειρόγραφων πιστωτών.
- 44 Ωστόσο, βάσει του εφαρμοστέου εθνικού δικαίου και της εφαρμοστέας διαδικασίας, εταιρία που έχει τεθεί υπό εκκαθάριση μπορεί να απολέσει την ικανότητα να είναι διάδικος, τουλάχιστον επ' ονόματί της. Κατά τα λοιπά, η ίδια η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι τούτο είναι πιθανό βάσει του ιταλικού δικαίου. Βεβαίως, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση και στο πλαίσιο της επιστολής της με ημερομηνία 29 Ιουλίου 2016, η Επιτροπή προέβαλε απλώς ότι η θέση της προσφεύγουσας υπό εκκαθάριση θέτει εν αμφιβόλω το έννομο συμφέρον της, αλλά όχι την ικανότητά της να είναι διάδικος. Εντούτοις, στον βαθμό που μια τέτοια ενδεχόμενη απώλεια της ικανότητας της προσφεύγουσας να είναι διάδικος θα καθιστούσε άνευ αντικειμένου το ζήτημα του εννόμου συμφέροντος, πρέπει να εξεταστεί εάν διατήρησε την εν λόγω ικανότητα κατά την ένδικη διαδικασία.
- 45 Συναφώς, μολονότι, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, η έννοια του «νομικού προσώπου» του άρθρου 263, παράγραφος 4, ΣΛΕΕ δεν συμπίπτει κατ' ανάγκην με τις αντίστοιχες έννοιες που απαντούν στις διάφορες έννομες τάξεις των κρατών μελών, εντούτοις από τη νομολογία προκύπτει ότι η έννοια αυτή προϋποθέτει, κατ' αρχήν, την ύπαρξη νομικής προσωπικότητας που έχει συσταθεί βάσει του δικαίου κράτους μέλους ή τρίτης χώρας και ικανότητας προς το είναι διάδικον αναγνωριζόμενης από το δίκαιο αυτό (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 20ής Μαρτίου 1959, Nold κατά Ανωτάτης Αρχής, 18/57, EU:C:1959:6, της 28ης Οκτωβρίου 1982, Groupement des Agences de voyages κατά Επιτροπής, 135/81, EU:C:1982:371, σκέψη 10, της 18ης Ιανουαρίου 2007, ΡΚΚ και ΚΝΚ κατά Συμβουλίου, C-229/05 P, EU:C:2007:32, σκέψη 114, και διάταξη της 24ης Νοεμβρίου 2009, Landtag Schleswig-Holstein κατά Επιτροπής, C-281/08 P, μη δημοσιευθείσα,

1 — Παρατίθενται μόνον οι σκέψεις των οποίων η δημοσίευση κρίνεται σκόπιμη από το Γενικό Δικαστήριο.

EU:C:2009:728, σκέψη 22). Έτσι, μόνον υπό εξαιρετικές περιστάσεις, ιδίως οσάκις το επιβάλλουν οι απαιτήσεις περί διασφάλισης αποτελεσματικής έννομης προστασίας, μπορεί να κριθεί παραδεκτό ένδικο βοήθημα οντότητας που δεν έχει, βάσει κάποιου συγκεκριμένου εθνικού δικαίου, την ικανότητα προς το είναι διάδικον (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 18ης Ιανουαρίου 2007, ΡΚΚ και ΚΝΚ κατά Συμβουλίου, C-229/05 P, EU:C:2007:32, σκέψεις 109 έως 114). Εξάλλου, αυτή η ικανότητα προς το είναι διάδικον πρέπει να διατηρείται κατά την ένδικη διαδικασία (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 20ής Σεπτεμβρίου 2007, *Salvat père & fils* κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-136/05, EU:T:2007:295, σκέψεις 25 έως 27, και της 21ης Μαρτίου 2012, *Marine Harvest Norway* και *Alsaker Fjordbruk* κατά Συμβουλίου, T-113/06, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:135, σκέψεις 27 έως 29). Η ύπαρξη νομικής προσωπικότητας και η ικανότητα προς το είναι διάδικον πρέπει να εξετάζονται βάσει των οικείων διατάξεων της εθνικής νομοθεσίας (απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 1984, *Bensider* κ.λπ. κατά Επιτροπής, 50/84, EU:C:1984:365, σκέψη 7, και διάταξη της 3ης Απριλίου 2008, *Landtag Schleswig-Holstein* κατά Επιτροπής, T-236/06, EU:T:2008:91, σκέψη 22).

- 46 Εν προκειμένω, από την επιστολή της Saremar της 29ης Ιουλίου 2016 προκύπτει ότι, συμφώνως προς τη νομολογία του *Corte suprema di cassazione* (ανώτατου ακυρωτικού δικαστηρίου, Ιταλία), εταιρία που αποτελεί το αντικείμενο διαδικασίας προληπτικού συμβιβασμού διατηρεί το δικαίωμα να ασκεί επ' ονόματί της ένδικα βοηθήματα και να συμμετέχει στην εκδίκαση διαφορών προκειμένου να προστατεύσει την περιουσία της. Κατά τα λοιπά, η προσφεύγουσα επισύναψε σε αυτήν την επιστολή έγγραφο των δικαστικών εκκαθαριστών της με ημερομηνία 26 Ιουλίου 2016 με την οποία βεβαιώνεται ότι η πληρεξουσιότητα των συνηγώνων της στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής εξακολουθεί να ισχύει. Συνεπώς, πρέπει να θεωρηθεί ότι, παρά τη θέση της υπό εκκαθάριση, η Saremar δεν απώλεσε εν επιδικία την ικανότητά της να είναι διάδικος.

2. Επί της ενστάσεως περί καταργήσεως της δίκης την οποία προέβαλε η Επιτροπή

- 47 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, λόγω της εκκρεμούσας εκκαθάρισεως της Saremar, το έννομο συμφέρον της τελευταίας εξέλιπε εν επιδικία. Συναφώς, υποστηρίζει ότι η θέση της Saremar υπό εκκαθάριση έχει προχωρήσει και ενδέχεται να ολοκληρωθεί πριν από τη δημοσίευση της παρούσας αποφάσεως. Εξάλλου, όπως αναγνωρίζει η ίδια η προσφεύγουσα, δεν θα μπορούσε πλέον να επανεκκινήσει την οικονομική της δραστηριότητα, ακόμη και εάν η προσβαλλόμενη απόφαση ακυρωθεί και η ίδια εξαιρεθεί, συνεπεία τούτου, από την υποχρέωση να επιστρέψει τις ενισχύσεις. Τέλος, το συμφέρον των πιστωτών της Saremar να εξαιρεθεί το ποσό των επίμαχων ενισχύσεων από το παθητικό της εταιρίας αυτής είναι διαφορετικό από το συμφέρον της να εξακολουθήσει την οικονομική της δραστηριότητα. Η Επιτροπή επισημαίνει, εν κατακλείδι, ότι λόγω αυτής της ελλείψεως εννόμου συμφέροντος το Γενικό Δικαστήριο θα πρέπει εν προκειμένω να καταργήσει τη δίκη.
- 48 Από την πλευρά της, σε απάντηση των επιχειρημάτων αυτών, η Saremar υποστηρίζει ότι η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως θα παρήγε έννομα αποτελέσματα έναντι αυτής, καθώς θα είχε ως συνέπεια τη μείωση του παθητικού του προπρωχευτικού συμβιβασμού κατά 11 εκατομμύρια ευρώ και πλέον, πράγμα που θα καθιστούσε δυνατή την πλήρη ικανοποίηση όλων των πιστωτών της.
- 49 Κατά πάγια νομολογία, το έννομο συμφέρον αποτελεί την πρώτη και βασική προϋπόθεση για την άσκηση κάθε ενδίκου βοηθήματος (βλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, *Mory* κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-33/14 P, EU:C:2015:609, σκέψη 58 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 50 Συναφώς, από το άρθρο 263 ΣΛΕΕ συνάγεται ότι υφίσταται σαφής διάκριση μεταξύ του δικαιώματος προσφυγής ακυρώσεως των οργάνων της Ένωσης και των κρατών μελών, το οποίο προβλέπεται από το δεύτερο εδάφιο του άρθρου αυτού, και αυτού των φυσικών και νομικών προσώπων, που προβλέπεται από το τέταρτο εδάφιο του. Έτσι, κατά πάγια νομολογία, η άσκηση αυτού του δικαιώματος προσφυγής, όσον αφορά τα θεσμικά όργανα της Ένωσης και τα κράτη μέλη, δεν εξαρτάται από τη θεμελίωση ούτε της ενεργητικής νομιμοποίησής τους ούτε του εννόμου συμφέροντός τους (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 24ης Μαρτίου 2011, *Freistaat Sachsen* και

Land Sachsen-Anhalt κατά Επιτροπής, T-443/08 και T-455/08, EU:T:2011:117, σκέψη 64, και διάταξη της 19ης Φεβρουαρίου 2013, Provincie Groningen κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-15/12 και T-16/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:74, σκέψεις 42 και 44 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 51 Αντιθέτως, το δικαίωμα προσφυγής των φυσικών και των νομικών προσώπων υπό την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ εξαρτάται, αφενός, από την προϋπόθεση της αναγνώρισεως στα πρόσωπα αυτά ενεργητικής νομιμοποίησης, ήτοι, συμφώνως προς τη διατύπωση της διατάξεως αυτής, από την προϋπόθεση ότι η προσφυγή τους βάλλει κατά πράξεως της οποίας είναι αποδέκτες ή κατά πράξεως η οποία τα αφορά άμεσα και ατομικά ή ακόμη κατά κανονιστικής πράξεως η οποία τα αφορά άμεσα και δεν συνεπάγεται τη λήψη εκτελεστικών μέτρων. Αφετέρου, αυτό το δικαίωμα προσφυγής εξαρτάται από την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής, η οποία συνιστά προϋπόθεση του παραδεκτού διαφορετική από την ενεργητική νομιμοποίηση. Όπως ακριβώς το αντικείμενο της προσφυγής, αυτό το έννομο συμφέρον πρέπει να διατηρείται μέχρι την έκδοση της δικαστικής αποφάσεως, άλλως συντρέχει λόγος καταργήσεως της δίκης (βλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, *Mory* κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-33/14 P, EU:C:2015:609, σκέψεις 57 και 59 έως 62 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 52 Η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος συνιστά επομένως ζήτημα δημοσίας τάξεως το οποίο το Γενικό Δικαστήριο οφείλει να εξετάζει αυτεπαγγέλτως είτε κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής, προκειμένου να διαπιστώσει το παραδεκτό της, είτε κατά την ένδικη διαδικασία προκειμένου να διαπιστώσει εάν πρέπει ή όχι να αποφανθεί επί της προσφυγής αυτής (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη της 24ης Μαρτίου 2011, *Internationaler Hilfsfonds* κατά Επιτροπής, T-36/10, EU:T:2011:124, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 53 Ένα τέτοιο έννομο συμφέρον προϋποθέτει ότι η ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως δύναται, αυτή καθαυτήν, να έχει έννομες συνέπειες και ότι, επομένως, η προσφυγή μπορεί, ως εκ του αποτελέσματός της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (αποφάσεις της 7ης Ιουνίου 2007, *Wunenburger* κατά Επιτροπής, C-362/05 P, EU:C:2007:322, σκέψη 42, και της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, *Mory* κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-33/14 P, EU:C:2015:609, σκέψη 55). Εξάλλου, το έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος πρέπει να είναι γεγεννημένο και ενεστώς και δεν μπορεί να αφορά μελλοντική και υποθετική κατάσταση (βλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, *Mory* κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-33/14 P, EU:C:2015:609, σκέψη 56 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 54 Εισαγωγικώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η υπό κρίση προσφυγή πληροί τις προϋποθέσεις του παραδεκτού που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 51 έως 53 ανωτέρω τόσο ως προς την ενεργητική νομιμοποίηση της προσφεύγουσας όσο και ως προς την ύπαρξη εννόμου συμφέροντός της κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής, πράγμα το οποίο η Επιτροπή, άλλωστε, δεν αμφισβητεί.
- 55 Όσον αφορά, ειδικότερα, το έννομο συμφέρον, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, κατά την ημερομηνία ασκήσεως της προσφυγής, η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν βλαπτική για την προσφεύγουσα, στον βαθμό που η Επιτροπή κήρυξε ασύμβατες και παράνομες τις ενισχύσεις τις οποίες είχε λάβει η προσφεύγουσα και διέταξε την ανάκτησή τους. Πράγματι, εξ αυτού και μόνον του γεγονότος, η προσβαλλόμενη απόφαση μετέβαλε τη νομική κατάσταση της εταιρίας αυτής, η οποία, από της εκδόσεως της αποφάσεως αυτής, έπαυσε πλέον να δικαιούται τις ενισχύσεις αυτές και έπρεπε να αναμένει ότι θα υποχρεωθεί, καταρχήν, να τις επιστρέψει (βλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2011, *ACEA* κατά Επιτροπής, C-319/09 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2011:857, σκέψεις 68 και 69 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 56 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η θέση της *Saremar* υπό εκκαθάριση δεν είχε ως αποτέλεσμα να τεθεί εν αμφιβόλω, κατά την ένδικη διαδικασία, το έννομο συμφέρον της όπως αυτό ορίζεται στη σκέψη 55 ανωτέρω.

- 57 Πράγματι, καταρχάς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ούτε καταργήθηκε ούτε ανακλήθηκε, οπότε η υπό κρίση προσφυγή διατηρεί το αντικείμενό της (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 7ης Ιουνίου 2007, Wunenburger κατά Επιτροπής, C-362/05 P, EU:C:2007:322, σκέψη 48).
- 58 Περαιτέρω, τα έννομα αποτελέσματα της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν ανατράπηκαν εκ του γεγονότος και μόνον ότι η Saremar τέθηκε υπό εκκαθάριση.
- 59 Πράγματι, εν πρώτοις, λόγω της προσβαλλομένης αποφάσεως, η RAS εξακολουθεί να μην έχει το δικαίωμα να καταβάλει στη Saremar το τμήμα της επίμαχης αυξήσεως κεφαλαίου στην οποία, όπως προκύπτει από τα πρακτικά της γενικής συνελεύσεως των μετόχων της Saremar της 11ης Ιουλίου 2012 τα οποία προσαρτώνται στο δικόγραφο, αυτή η δημόσια αρχή δεν είχε προβεί λόγω της κοινοποιήσεως της ενέργειας αυτής στην Επιτροπή. Ωστόσο, κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν επιτρέπει να αποκλειστεί η δυνατότητα, σε περίπτωση ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, αυτό το τμήμα της επίμαχης αυξήσεως κεφαλαίου, το οποίο η Saremar είχε τότε το δικαίωμα να λάβει, να ενσωματωθεί στην περιουσία της.
- 60 Δεύτερον, όσον αφορά το τμήμα των επίμαχων ενισχύσεων το οποίο ήδη κατέβαλε η RAS στη Saremar, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι το γεγονός και μόνον ότι η επιχείρηση κηρύχθηκε σε πτώχευση, ιδίως οσάκις η διαδικασία αυτή οδηγεί στη θέση της επιχειρήσεως υπό εκκαθάριση, δεν αναιρεί καταρχήν την ανάγκη ανακτήσεως της ενισχύσεως. Πράγματι, στην περίπτωση αυτή, η αποκατάσταση της προτέρας καταστάσεως και η εξάλειψη της στρεβλώσεως του ανταγωνισμού που οφειλόταν στις παρανόμως χορηγηθείσες ενισχύσεις μπορούν να επέλθουν, καταρχήν, με την εγγραφή στο παθητικό της υπό εκκαθάριση επιχειρήσεως της υποχρεώσεως προς επιστροφή των επίμαχων ενισχύσεων (βλ. απόφαση της 1ης Ιουλίου 2009, KG Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-81/07 έως T-83/07, EU:T:2009:237, σκέψεις 192 και 193 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Συνεπώς, λόγω της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι επίμαχες ενισχύσεις πρέπει, τουλάχιστον, να παραμείνουν στο παθητικό της Saremar, οπότε, ακόμη και εάν ήθελε θεωρηθεί ότι δεν μπορούν να επιστραφούν στη RAS, δεν ανήκουν πλέον στην περιουσία της προσφεύγουσας.
- 61 Συνεπώς, πρέπει να τονιστεί ότι η θέση της Saremar υπό εκκαθάριση δεν κλονίζει τη διαπίστωση που εκτίθεται στη σκέψη 55 ανωτέρω κατά την οποία η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως θα μπορούσε να ωφελήσει την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι η νομική κατάστασή της σε σχέση με τις επίμαχες ενισχύσεις θα μεταβαλλόταν οπωσδήποτε. Περαιτέρω, η ακύρωση αυτή θα έχει επίσης ως συνέπεια να βελτιωθεί σημαντικά η οικονομική της κατάσταση, δεδομένου ότι οι επίμαχες ενισχύσεις θα μπορούσαν εκ νέου να ενταχθούν στην περιουσία της. Κατά τα λοιπά, πρέπει να τονιστεί ότι η ανάλυση αυτή επιρρωννύεται από την απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2010, Ελλάδα κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-415/05, T-416/05 και T-423/05, EU:T:2010:386), στην οποία το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι εταιρίες υπό εκκαθάριση, οι οποίες είχαν επιστρέψει τις επίμαχες ενισχύσεις στο πλαίσιο των υποθέσεων αυτών, διατηρούσαν το έννομο συμφέρον τους, στο μέτρο που, σε περίπτωση ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Ελληνική Δημοκρατία θα υποχρεωνόταν να τους αποδώσει τα επιστραφέντα ποσά, τα οποία θα εγγράφονταν στο ενεργητικό των αντιστοίχων ισολογισμών εκκαθαρίσεως (απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2010, Ελλάδα κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-415/05, T-416/05 και T-423/05, EU:T:2010:386, σκέψη 62).
- 62 Πρέπει να προστεθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έχει ενημερωθεί, έως σήμερα, ως προς το εάν η διαδικασία εκκαθαρίσεως της Saremar έχει περατωθεί.
- 63 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η Saremar διατηρεί έννομο συμφέρον στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής και ότι, συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο πρέπει να αποφανθεί επ' αυτής.

[παραλειπόμενα]

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) **Καταδικάζει τη Saremar – Sardegna Regionale Marittima SpA να φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων της, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και η Compagnia Italiana di Navigazione SpA.**

Γρατσίας

Kancheva

Róltorak

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Απριλίου 2017.

(υπογραφές)